

PODMANICZKY SZILÁRD

Sí

Anyukám eltűnt a hóban. Apu nem volt sehol. Én meg ott álltam a síléceken és lassan csúszni kezdtem lefelé. Akkor megpróbáltam kiabálni, hogy segítség, de nem jött ki hang a torkomon, mert az is be volt fagyva. Sötétedett, és úgy hallottam, hogy a fenyvesben üvöltenek a farkasok. Még jó, hogy nem vagyok félős, különben félttem volna. És akkor anyu hirtelen kiugrott a hóból, attól viszont megijedtem, és a sálamnál fogva húzott maga után, hogy le ne csússzak a völgybe. Egy kicsit majdnem megfulladtam.

Apu már bent volt az étteremben, anyu szerint hét beherovkát ivott, és olyan szaga volt, mint disznóvágáskor. Apu nem tud síelni, úgyhogy kénytelen inni helyette, de lehet is, mert annyi pénzt fizettünk, hogy nekünk itt minden ingyen van. Apu szereti a legjobban az ilyeneket, merthogy végre elengedheti magát, és nem kell a tehenekre gondolni. Anyu meg ideges, mert attól fél, hogy egyszer megáll az apu szíve, és akkor nem lesz egy jó szava se hozzánk.

Anyu szerint nekem kötelező megtanulni síelni, mert nem szeretné, ha az apámra hasonlítanék, azt mondta, majd ő férfit csinál belőlem, és olyan pasi leszek, akire a haláláig büszke lehet, a nők pedig sorba fognak állni az utcai biciklitámasztónk előtt.

Hát, én ettől egy kicsit húzódkodok, mert nem szeretem a közönséget. Néha kinézek a függöny mögött, hátha már ott állnak a nők, és akkor kell még egy kis idő, hogy elbújjak.

Az iskolai színházban is mindig föl kell lépnem, pedig soha nem értem, hogy mit szavalok. Lehet, hogy ha csak egy verset kellene elmondanom, akkor egy idő után megérteném, de így, hogy illyésgyula meg zalántibor, két hét múlva meg a petőfit keverem a petőccel. Egy jó tigrises verset azért szívesen elmondanék, de nincs olyan ünnepség az iskolában, meg a tigris nem érdekli a költőket. Úgyhogy előbb-utóbb kénytelen leszek én írni a tigrisről, hogy milyen méltóságosan sétál, és az a különös benne, ha hátrafelé megy, akkor se olyan esetlen, mint egy focista.

Mostanában templomba is kell járnom a fiúkórusba. Ezt apám miatt kérte anyu, hogy ha meghal, akkor majd én énekelek, ne kelljen külön fizetni a kántornak.

Néha, mikor a tévé előtt alszik apu, elképzelem, hogy már nem él, és neki teljesen mindegy, mi lesz a következő műsor. Pedig az elég furcsa, hogy nem láthat az ember több mesét, mondjuk, a híradóért nem kár. Van, hogy már hatkor le-

fekszik apu a tévé elé a szendvicsével, meg se vacsorázik, úgy költi föl anyu tízkor, a szendvicset meg elteszi neki reggelire. Ebből a szempontból apu gazdaságos.

Anyu már négy éve nem cigizik bent, akkor halt meg az anyukája. Anyu folyton telefújta füsttel az ő lakását is, és bántotta a lelkiismeret, hogy ő is belevert pár koporsószőget a dohányzással. Minden évben megfogadja, hogy többet nem gyújt rá, meg is neki három napig, és akkor összetör egy tányért, vagy portörülés közben beleejti apu súlyzóját a vázába, és attól olyan ideges lesz, hogy legszívesebben az egész házra rágyújtana.

Apu már régen nem súlyozzik, azt mondja, nem akar ő már tetszeni senkinek se. Pedig anyu szerint olyan karcsú volt, mint egy nádszál, nem ilyen nagy rohadt kövér állat. El se tudja képzelni, hogy bírja el az a szegény csontváz ezt a százhusz kilót. Anyu megpróbálja látni benne azt a régi aranyos embert, de akkor úgy érzi, hogy apu egy torzszülött, és ha most kéne neki hozzámenni, akkor inkább a kútba ugrana. Apu meg biztatja, hogy na, ugorjál, ha olyan nagy szád van, fogadjunk, hogy nem mersz beleugrani. Anyu meg sír, hogy isten bizony beleugrik, apu meg nyitja neki az ajtót, gyömöszöli kifelé, hogy ugorj, hadd lássam, hallani akarom a csobbanást. Még az a szerencse, hogy a Tóni olyankor bevadul, ha valaki az anyut bántja, és leszedi az aput egy gyöngé harapással. Anyu azt mondja, hogy nálunk a kutya teremti meg a családi békét, úgylátszólag karácsonykor ő is kap mindig valami ajándékot, tavaly például másfél kiló pulykanyakat.

Eleinte nem szerettem nézni, ahogy eszik a kutyánk, de most már tudom, hogy ő is ember. Ha azt mondom neki, hogy ül, akkor leül, ha meg hívom sétálni, akkor jön. Anyu szerint annyival jobb egy ilyen állat, mert nem kell attól félni, hogy berúgik meg félrekefél. Igaz, azt mondja, az aput már nem félti, meg is érdemli, akinek ilyen férfi kell. Külön szobában alszanak, és reggel köszönnek egymásnak, de azt csak anyu kérdezi meg, hogy jól aludtál-e.

Apu minden reggel szalonnás rántottát eszik, aminek utálok a szagát, olyan, mint mikor leégeti a hajam a szárítógép. Apu azt ígéri évek óta, hogy vesz egy szagelszívót, de az utolsó pillanatban mindig elfogy a pénz, mert pálinkát kell venni. Apu nem jár kocsmába. Régen járt, de mióta beleesett a kanálisba és majdnem megfulladt, azóta inkább itthon rúgik be. Ez igazán szép tőle, mert azért ez nagy változás. A markolós barátja húzta ki az árokból, úgy kellett belőle kipumpálni a vizet, állítólag még halat is nyelt, egy ilyen kis snecit.

Anyu nem régen kapott egy nagyobb összeget, mert ő darabolta leggyorsabban a csirkét a gyárban, és megvette apunak a sírhelyet. De azt mondta, nem azért vett egyet, merthogy csak apunak, hanem azért, mert sokkal olcsóbb lesz, ha majd ő rátemetkezik. A maradék pénzből pedig vett magának néhány új ruhát, mert annyira le volt gatyásodva, hogy se esküvőre, se egy temetésre nem tudna mit fölvenni. Apu erre azt találta ki, hogy ő hamvasztatni szeretné magát, és adják el a sírhelyet, de aztán megegyeztek abban, hogy jó lesz befektetésnek.

Az ősszel még népi táncra is beíratnak, pedig tudják mind a ketten, hogy utálok táncolni, de hát éppen azért, hogy megszeressem. Úgyhogy hetente most már kétszer táncolgotok, tanulom a lépéseket, és még az ágyban is mozog a lábam. Szeretem ezt a nagyon vastag téli takarót, olyan könnyű, hogy el lehet alatta tűnni, mintha egy kis sátorban lennék, ahonnan nem kell kijönni, csak ha csörög az óra. Nekem külön órám van, anyu nem ér rá ébresztgetni. Azt mondja, meg kell tanulnom magamtól fölkelni, mert később senki nem fog simogatni, hogy Tomika, ébresztő, drága kisfiam, hanem mindent a saját meggyőződésemből kell tenni. Szerintem lehet, hogy apunak is ez hiányzik.

Egyszer már én is berúgtam, nem volt valami rossz, de teljesen kimerültem tőle, és úgy röhögtem, hogy még az apunak is jókedve lett.

Holnap megyünk vissza a faluba, és itt hagyjuk ezt a szép havas tájat. Az idén se tanultam meg rendesen síelni, de azt érzem, hogy nem is lesz nekem rá szükségem. A síkságon nem síel az ember, ide meg úgyis csak anyuékkal jövök. Ha felnőtt leszek, nem hiszem, hogy ilyen helyen laknék, apu is a szomszéd faluban született, anyukám meg el se mozdult. Ez a síelés is csak azért van, mert anyu nem tud úszni, pedig apu jobban szeretné, ha tengerre mennének el minden évben egyszer, de anyut kirázza a hideg a tengertől.

Tegnap nem tudom, mi történhetett, életemben először láttam a szüleimet csókolózni, és apu azt mondta, hogy szeretlek. Attól félek, ebből válás lesz, és majd a bíró előtt kell eldönteni, hogy melyikük az, akit jobban szeretek.